

volgen en gedenken. Wij hopen dat U dat samen met ons doet.

Dank aan allen die Annie de liefdevolle warmte hebben gegeven zoals ieder mens nodig heeft. In het bijzonder in de tijd dat ze die in de begeleiding en hulp hard nodig had.

Bidt voor haar zielerust en het geloof dat we elkaar zullen weerzien.

Houdt haar in herinnering zoals zij voor u was.

Wij danken U voor uw blijken van medeleven.

Ben
Rogé en Wendy
Leon

De plechtige zeswekendienst is op 2 september om 9.45 uur in de parochiekerk van de H. Johannes de Doper te Blerick.

Gedenk in uw gebeden

ANNIE FAASSEN

echtgenote van

Ben Kuipers

moeder van Rogé en Leon.

Zij werd op 18 september 1946 te Blerick geboren. Bij het Heilig Doopsel ontving zij de namen Anna Gertruda Johanna.

Zij overleed te Blerick op 22 juli 1990, voorzien van het laatste sacrament der zieken, in haar vertrouwde omgeving. Na een eucharistische uitvaartdienst in de parochiekerk van de H. Johannes de Doper werd zij op donderdag 26 juli 1990 te rusten gelegd op de gemeentelijke begraafplaats Blerickse Bergen.

Annie groeide als oudste dochter van een degelijk gezin in Blerick op. Dit gebeurde in de na-oorlogse jaren onder niet gemakkelijke omstandigheden.

Haar leven werd gekenmerkt door veel eenvoud, geduld en behulpzaamheid voor iedereen. Zij zag het leven van een zonnige kant, doch was ook opgewassen tegen de schaduwzijde van datzelfde leven. Positief denken, niet aftellen maar optellen hield ze zichzelf en anderen voor.

Haar werk in het gezin dat ze met Ben stichtte en waarvoor zij ook de zorgen

droeg kan zij niet afmaken. Toen ze dat ging inzien kon ze dat heel moeilijk aanvaarden en moest er, hoe moeilijk dan ook, in berusten. Mam heeft ons, Rogé en Leon, echter gegeven en geleerd wat ze kon.

In het huwelijk heeft ze Ben in het land gevolgd en in zijn werk alle steun gegeven.

Door haar houding heeft zij veel vrienden gemaakt en behouden. Getuige de belangstelling die ze met name tijdens haar ziekbed heeft genoten. Zij hechtte daar veel waarde aan en putte daaruit veel moed en kracht.

Op de manier zoals ze met haar ziekte omging was zij een voorbeeld en tegelijk een troost voor anderen. Voor ons was daardoor alles beter te dragen, meer nog, het sterkte ons.

Alsof het zo heeft moeten zijn hebben we de laatste jaren in haar geboorteplaats doorgebracht. Daar heeft ze ons huis naar haar zin ingericht. De tijd die ze daar intens van heeft mogen genieten is veel te kort geweest.

Tijdens haar ziekbed had mam pas innerlijke rust toen ze zag dat wij ook goed werden verzorgd toen zij dat zelf niet meer kon.

Daar toonde ze zich dankbaar voor.

Dit vroege afscheid maakt ons stil, maar uit hetgeen wat zij ons gaf kunnen we de kracht en de moed vinden om verder te gaan. In dat voorbeeld zullen we haar